

သိုင်းလောက၏ မိန့်ခေါ်ချက်

တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

စာစဉ် (၇)

ထိုစဉ် ...

"ဟေ့ ခဏနေကြဦး"

လင့်ဟူချုံး၏ အော်သံပင်ဖြစ်တော့၏။ သူက ရီချန်းတို့ ဝိုင်းရိုရာသို့ ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်သွားတော့သည် ။ လင့်ဟူချုံး၏ အမူအရာမှာ အေးဆေး တည်ငြိမ်လှသဖြင့် အားလုံးက သတိမပြုပဲ မနေနိုင်လောက် အောင် ဖြစ်သွားကြပြီး လင့်ဟူချုံးကို လှည့်ကြည့်မိကြတော့၏။

လင့်ဟူချုံးက "ခင်ဗျားတို့ ၇ ယောက်က တစ်ယောက်တည်းသမား ကို အင်အားနဲ့ ဖိပြီး အနိုင်ကျင့်နေတာကတော့ မတရားပါဘူး"

၇ ယောက်အနက်မှ ခါးကုန်းကြီးက "မင်းက ဘယ်သူလဲ ဘာကြောင့် ငါတို့ ကို နေကြဦးလေး။ မတရားဘူးလေးနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဝေဖန်နေရတာလဲ မင်းပါ သူနဲ့ လက်တွဲပြီး သင်္ချိုင်းထဲ သွားချင်လို့ လား"

လင့်ဟူချုံးက "ကျုပ်ကတော့ သူနဲ့ အတူတူလိုက်ပြီး မသေချင်ပါဘူး ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ လုပ်ပုံက မတရားလွန်းလို့ ဝင်ပြောရတာ မတရားတာမှန်သမျှ ကျုပ်ဘာမှ မမြင်ချင်ဘူး"

၇ ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်က "အောင်မာ ... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ လူကတော့ လူမမာရုပ်ပေါက်နေတဲ့ ကောင်ကများ ... မင်းက ဘာကောင်လဲ"

နောက်တစ်ယောက်က "ဒီကောင့်ကိုပါ တစ်ခါတည်း ရှင်းပစ်လိုက်ကွာ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ အလုပ် ဝင်ရှုပ်တဲ့ အကောင်"

အခြားတစ်ယောက်က "မင်းက ဘယ်သူလဲ ... တယ်သတ္တိရှိပါက လား။ မင်းက ဘယ်လိုလူမျိုးတွေနဲ့ ဆက်ဆံနေရတယ် ဆိုတာကော သိရဲ့ လား ငါတို့ နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဝင်စွက်ရဲတဲ့ သူ အင်မတန်ရှားတယ်။ ပြောစမ်း ... မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ"

လင့်ဟူချုံးက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ...

"ကျုပ်နာမည်ကတော့ လင့်ဟူချုံးပါ။ ကျုပ်က သတ္တိရှိလွန်းလို့ ဝင်စွက်ရဲတာမဟုတ် ..."

လင့်ဟူချုံး စကားပင် မဆုံးသေးချေ။ ထိုလူကြမ်း ၇ ယောက်စလုံး တစ်ပြိုင်တည်း အော်ဟစ်ကြတော့၏။

"ဘာ ... လင့် ... လင့် ... လင့်ဟူချုံး ဟုတ်လား"

လင့်ဟူချုံးက "ဟုတ်ပါတယ် ကျုပ်က လင့်ဟူချုံးပါ။ ... အင်း ... ခင်ဗျားတို့ မျက်နှာတွေကြည့်ရတာ ခင်ဗျားတို့ လည်း ကျုပ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းနဲ့ သိကြပြန်ပြီ ထင်တယ်"

လင့်ဟူချုံးမှာ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး သူတစ်သက်လုံး လုံးဝမတွေ့ဖူးခဲ့သော လူထူးလူဆန်း သိုင်းပညာရှင်ကြီးများက သူ့အား လေးလေးစားစား ဆက်ဆံနေကြသည် မှာ သူ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း သူတို့ ၏ စကားများ အရ သိရှိခဲ့ရသည် ။ သို့သော် ထိုသူငယ်ချင်း မည်သူဖြစ်သည် ဆိုသည် ကိုမူ ယခုအချိန်အထိ ဦးနှောက်ခြောက်မတတ် စဉ်းစားနေသော်လည်း တစ်ကြိမ်မျှ စဉ်းစားမရခဲ့ပေ။

သူ့သူငယ်ချင်းများ ထဲတွင် ဤမျှ အရှိန်အဝါကြီးမားသူ တစ်ယောက်မျှ မရှိခဲ့ပေ။ သူငယ်ပေါင်း သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ဤသို့ လျှမ်းလျှမ်း

တောက် ကျော်ကြား ထင်ရှားသူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားသည် ကိုလည်း တစ်ကြိမ်မျှ မကြားမိခဲ့ပေ။

ယခု ဤလူကြမ်း ၇ ယောက်တို့ က မိမိ၏ အမည်ကို ကြားလိုက်သည် နှင့် ချက်ချင်း အမူအရာ ပြောင်းလဲသွားသည် ကို တွေ့ရသောအခါ ဤလူကြမ်းများ သည် လည်း မိမိ၏ ထူးဆန်းသော သူငယ်ချင်း၏ မျက်နှာကြောင့် မိမိအား ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံတော့မည်ကို ကြိုတင် သိလိုက်မိတော့၏။ လင့်ဟူချုံး၏ အတွေးကား တကယ်ပင် မှန်လှပေတော့၏။ ထိုလူကြမ်း ၇ ယောက်၏ အမူအရာများ သည် ရိုရိုကျိုးကျိုး အမူအရာများ သို့ ပြောင်းလဲသွား၏။ သူတို့ အထဲမှ အကြီးဆုံးသော လူကြီးက လင့်ဟူချုံးအား ဦးညွတ် အရိုအသေ ပေးလိုက်ကာ

"ကျုပ်တို့ ၇ ယောက်က သတင်းရရချင်း ဒီကို လိုက်လာကြတာပါ။ ဆရာလေးကို တွေ့ချင်လို့ ပါ။ စောစောက ဆရာလေးမှန်းမသိပဲ စော်ကားမိတာတွေကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်" ဟု ပြောလေတော့၏။

မိန်မကြီးကလည်း "ကျွန်မတို့ က ရီချန်းဟာ ဆရာလေးရဲ့ သူငယ်ချင်းမှန်း မသိလို့ ခုလို တိုက်ခိုက်မိတာပါ တော်ပါသေးရဲ့ ... အားလုံး ဘယ်သူမှ ဒဏ်ရာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မရကြပေလို့ ပဲ" ဟု ဝင်ပြောပြန်သည် ။

သူမသည် ထိုစကားကို ရိုကျိုးနှိမ့်ချစွာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

ရီချန်းက မခံချိုမခံသာ ဖြစ်သွားသော်လည်း သူ့အဖို့ ယခုလိုနေခြင်းကသာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ကြောင်း သိသည် ။ သူ့လက်ထဲမှ ဓားကိုလည်း ဆုပ်ကိုင်ချင်းငှာ မစွမ်းသာတော့ဘဲ ဓားလွတ်ကျသွားတော့၏။ ချွမ်ခနဲ မြည်ဟည်းသံပင် ထွက်ပေါ်လာတော့သည် ။ ထိုလူကြ

မ်း ၇ ယောက်တို့ က ရီချန်းကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ကြတော့ပေ။ ထိုစဉ် ခါးကုန်းကြီးက ရင်းနှီးသောလေသံဖြင့် ...

"ကျုပ်တို့ အရှေ့ပိုင်းနယ်တွေကို ရောက်လာတော့ ဆရာလေးရဲ့ နာမည်ကို ကောင်းကောင်း ကြားနေရပြီး အခု ဒီကို တပင်တပန်းလာတာက ဆရာလေးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါ။ သည့်ပြင် ဂိုဏ်းအဖွဲ့ အသီးသီးက ခေါင်းဆောင်တွေလည်း ဟူပါးတောင်ကုန်းမှာ ဆရာလေးနဲ့ မိတ်ဆုံနှုတ်ဆက်ပွဲ ကျင်းပဖို့ စီစဉ်ထားကြတယ်"

ခါးကုန်းကြီးသည် သူ့စကားကို ခေတ္တနားလိုက်ပြီး လင့်ဟူချုံး၏ အနောက်ဘက်မှ နားစွင့်နေသော ပရိသတ် များကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ

"ဆရာလေးအတွက် ... ဟူပါးတောင်ကုန်းထိပ်မှာ ဆေးမြစ်ဆေးဥတွေ အမျိုးပေါင်း ရာကျော်နေပြီ။ ဆရာလေးရဲ့ ရောဂါလေး အတွက်တော့ ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့ တော့ ... ကြိုက်တဲ့ ဆေးနဲ့ ကုသလို့ ရတယ် ... သေသေချာချာကို ပျောက်ရမှာ ပါ" ဟု ပြောဆိုလိုက်ပြီး လင့်ဟူချုံး၏ လက်ကို လေးစားရင်းနှီးစွာ လှုပ်ကိုင်ခါယမ်း လိုက်သေး၏။ ထိုသူ့စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ လင့်ဟူချုံးမှာ အလွန်တရာ အံ့ဩသွားတော့သည် ။ မည်သည့်အရပ်မှ ဂိုဏ်းအဖွဲ့များ ပေနည်း။ မည်သည့် ဆေးဥ၊ ဆေးမြစ်များ နည်း။ ထို့ကြောင့် လင့်ဟူချုံးသည် နှုတ်မှ တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိသည် ။

"ဂိုဏ်းအဖွဲ့အသီးသီးက ခေါင်းဆောင်တွေတဲ့ ။ ငါနဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ တဲ့ ။ ငါ့အတွက် ဆေးတွေလည်း စုထားတယ်တဲ့ ။ ဘာတွေလဲ။ ငါလည်း တစ်ခုမှ နားမလည်ပါလား"

လင့်ဟူချုံးတစ်ယောက် နှုတ်ခမ်း တလှုပ်လှုပ်နှင့် တွေ့တွေ့ဝေဝေ ဖြ

စ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး ထိုခါးကုန်းကြီးက တဟားဟား ရယ်နေတော့၏။ ပြီးမှ

"ဆရာလေး ဘာမှ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ဖြစ်မနေပါနဲ့ ။ ဒီကိစ္စရဲ့ အကြောင်းရင်းကို ကျုပ်တို့ လျှောက်မပြောရဲပါဘူး။ စိတ်ချပါ။ ဟား ဟား ဟား။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးက လျှောက်ပြောလို့ ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စမျိုးမှ မဟုတ် တာ။ ကျုပ်တို့ လျှောက်ပြောလို့ တခြားလူတွေ သိသွားတယ်ဆိုရင် ကျုပ် တို့ ပဲ ခေါင်းဖြတ်ခံရမယ့် အလုပ်တော့ ဘယ်လုပ်လိမ့်မလဲ။ ဟား ဟား ဟား" ဟု အားရပါးရ ရယ်ရင်း ပြောနေတော့၏။

ထိုလူကြီးက စကားများကို ပြောလေ။ လင့်ဟူချုံးအဖို့ ပိုနားမလည် လေ ဖြစ်နေတော့၏။ ထိုလူအား မေးခွန်း မေးရန် လင့်ဟူချုံးက ပါးစပ်ပြင်လိုက်စဉ်မှာ ပင် ဆိုင်အပြင်မှ အိုမင်းသော လူတစ်ယောက်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရတော့၏။

"ဒီဆိုင်ထဲမှာ ဆရာလေး လင့်ဟူချုံး ရှိပါသလား ခင်ဗျာ။ ကျုပ်တို့ က ဆရာလေး လင့်ဟူချုံးကို လာကြိုကြတာပါ"

ထိုအခိုက်မှာ ပင် နောက်ထပ် အသံတစ်သံကို ထပ်ကြားရ ပြန်တော့ သည် ။

"ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဝမ်ပေါလျှို ... ခင်ဗျားကလည်း ဆရာလေး လင့်ဟူချုံးကို လာကြိုတာလား"

လင့်ဟူချုံးကို လာကြိုသူအချင်းချင်း အပြင်မှာ တွေ့ဆုံမိကြရင်း စ ကားပြောဆို နေကြဟန် တူပေသည် ။ နောက်ထပ်ပြောသည့် အသံရှင်မှာ လည်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဝမ်ပေါလျှို ဆိုသူကို တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံခြင်း ဖြစ်ကြောင်း လေသံအရ သိရှိနိုင်သဖြင့် ထိုသူ၏ အဆင့်မှာ လည်း သေးငယ်လှမည် မဟုတ်ကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်ပေသည်

။

ထိုစဉ် ပထမ မေးလိုက်သည့် အိုမင်းသူ လေသံပေါက်နေသော အသံ ရှင်က "အလို ကျွန်းကြီးသခင် စီးမာမှာ လည်း ရောက်နေတာကိုး။ ခင်ဗျားလည်း ဝီရိယ တယ်ကောင်းသဗျာ"

ထိုစဉ် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသော ခြေသံတစ်သံကို အားလုံး ကြားလိုက် ကြရတော့၏။

***